

Ze sborových akcí

Út	17. 2.	14:30	setkání starších věkem
Čt	19. 2.	10:00	pohádka pro děti (Princezna na hrášku)
Čt	19. 2.	19:30	Setkání střední generace– Hanka Šilarová o humanitární práci v Kambodži, na níž se podílela
Ne	22. 2.	9:30	bohoslužby, káže Ester Čašková
Út	24. 2.	14:30	setkání starších věkem
Ne	1. 3.	9:30	1. neděle postní, bohoslužby, Ester Čašková, VP
Po	2. 3.	16:00	schůzka křesťanské služby
Út	3. 3.	14:30	koncert pro nejen starší věkem
Čt	5. 3.	19:00	bohoslužby dle Lidské liturgie v Korunní
Ne	8. 3.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Út	10. 3.	14:30	setkání starších věkem
Út	10. 3.	18:30	schůzka hospodářské komise
Čt	12. 3.	19:00	schůze staršovstva
Ne	15. 3.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Ne	22. 3.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Út	24. 3.	14:30	setkání starších věkem
Ne	29. 3.		výroční sborové shromáždění
Út	31. 3.	14:30	setkání starších věkem

Vysluhování Večeře Páně ve sboru v prvním pololetí roku 2009

15. 2.	rodinná neděle
1. 3.	1. neděle postní
10. 4.	Velký pátek
12. 4.	Hod Boží velikonoční
31. 5.	Svatodušní svátky
21. 6.	závěr školního roku
19. 7.	třetí neděle v měsíci
16. 8.	třetí neděle v měsíci

Hrozen *vinohradského evangelického sboru* vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Miloš Lešíkar, Jana Šarounová a Blanka Uličná*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\text{\LaTeX 2}_{\epsilon}$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Obsah

Nejlepší nako- nec	2
O životě nemůže rozhodnout člověk, ale Ten, který ho stvořil	5
Slova, slova, slova IV.	8
Římanům 6, 4: Byli jsme křtem spolu s ním po- hřbeni v smrt, ... abychom i my vstoupili na cestu no- vého života	8
Sborová solida- rita II.	9

Nejlepší nakonec

Kázání Mikuláše Vymětala na Vinohradech 18.1.2009

1. čtení: Exodus 33:11–23

Text: Jan 2:1 Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka; ²na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. ³Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: „Už nemají víno.“ ⁴Ježíš jí řekl: „Ženo, co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.“ ⁵Matka řekla služebníkům: „Udělejte, cokoli vám nařídí.“ ⁶Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. ⁷Ježíš řekl služebníkům: „Naplníte ty nádoby vodou!“ I naplnili je až po okraj. ⁸Pak jim přikázal: „Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!“ Učinili tak. ⁹Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli – zavolal si ženicha ¹⁰a řekl mu: „Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.“ ¹¹Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili.

Vážení přátelé, taková svatba na Blížkém východě, to je něco! Trvá celý týden, první den ji obstarává náboženská komunita, druhý den rodiče ženicha, třetí den rodiče nevěsty, čtvrtý den sourozenci ženicha, pátý den sourozenci nevěsty, šestý den přátelé ženicha, sedmý den přátelé nevěsty. Každý den je na svatbě někdo jiný, ke konci se svatba slaví spíše po večerech, ale přece jenom se všichni navzájem potkají a sblíží, různé staré spory a

napětí se přitom mohou smířit a v kronice rodu se začíná psát nová kapitola. Navíc je svatba také významný náboženský svátek – a není divu, vždyť vzniká nová rodina, která má naplnit Hospodinovo první přikázání vůbec: „Plodte se a množte se.“ Proto se také svatby slaví u Židů nejčastěji v úterý, třetí den stvoření a židovského týdne, v kterém dvakrát zaznělo Boží slovo: „A bylo to dobré.“ Náš příběh se také odehrává v úterý, třetího dne.

Když se svatba podaří, je ještě dlouho na co vzpomínat, i outsideri se při tom mohou blýsknout, a není tedy divu, že každá z různých zmiňovaných skupin kolem ženicha a nevěsty se snaží vytáhnout. A v Káni je tomu nejinak. Malé hnízdo, pár nemajetných rolnických rodin, ale když pořádají svatbu, zvou kdekoho z okolí. Takové pozvání je velmi nezdvorné odmítnout. A tak se na svatbě schází davy. Ti, kdo měli v rodině na starosti pozvání, měli rozhodně úspěch. Prestiž svatby i novomanželů prudce stoupla. Od takového množství hostů se dá čekat i spousta darů pro ženicha a nevěstu. Jenže jak jsem již zmínil, pořádající rodina zrovna moc bohatá není. A tak svatba bývá spojena také se stresem a nervováním. Bude všechno v pořádku? Nezapomnělo se na někoho nebo na něco? Je všeho dost? Na takovou svatbu tedy přichází Marie a nezávisle na ní i Ježíš s přáteli.

To, co se odehraje, bude mít v budoucnu pro církev velký význam. Vždyť

Náš sbor svými aktivitami zasahuje velké množství zvláště mladých lidí, kteří sice nejsou „ekonomicky perspektivní“, ale nechtěli bychom právě finanční hledisko považovat za natolik zásadním, aby byly naše aktivity omezovány – biblické kroužky pro necírkevní děti ve školách, velikonoční hra mládeže, vánoční hra dětí, cyklovýlety, letní tábory, koncerty dětské hudební skupiny, přednášky, kurzy hry na kytaru. . .

V neposlední řadě bylo velkou naší starostí poslední doby budování klubovny pro práci s dětmi (v nevyužívaných sklepních prostorách fary ve Strmilově). Přestože maximum práce děláme brigádnicky sami, i tak rekonstrukce stála již více než čtvrt miliónu korun, které jsme získali od sponzorů z Německa, Švýcarska i od místních podnikatelů a přátel sboru.

*Ladislav Svoboda, kurátor,
Jaroslav F. Pechar, farář*

Dvakačovice

Dvakačovický sbor má 199 členů. Bohoslužby se konají každou neděli, ostatní shromáždění nebo biblické hodiny pro

děti i dospělí mají svůj program podle zájmu a dohody s místním farářem. Farářem je od roku 1996 Jan Machala.

skromné pobytové podmínky na faře.

Máme úzké vztahy se všemi sousedními sbory díky společné minulosti. V posledních letech vznikla tradice společného setkávání, které se konají v září každého roku. Několik bratří a sester ze zmíněných sborů vyráží pěšky do Horních Vilémovic, kde na ně čekají místní věřící. Akce nese název po stopách předků. Jde o vzpomínku na dobu, kdy věřící z dalekého okolí chodili do H. Vilémovic na bohoslužby pěšky. Tuto ne úplně dávnou

minulost si pamatují někteří starší členové sboru.

V současnosti je situace jiná, vše závisí na dopravě. Diasporní charakter sboru zatěžuje roční rozpočet. Každý týden farář ujede mnoho kilometrů, aby svezl a rozvezl děti a mládež pro náboženství. Biblické hodiny probíhají na dvou různých místech. I to je důvod, proč náš sbor vždy uvítá finanční dar v jakékoliv výši.

Strmilov

Velmi si vážíme Vaší starosti o diasporu. Strmilov není výjimkou v situaci tak typické pro malé sbory, takřka ztracené v „ateistickém moři“. Malá skupina věrných členů je stěží schopna financovat být základní provoz sboru a

běžnou údržbu sborových budov. Vybrat synodem stanovenou částku na odvody do personálního fondu je pro náš sbor velmi složité. Jakákoliv oprava znamená zásadní zatížení již tak po několik let ztrátového rozpočtu.

ne náhodou je tento oddíl zařazen ke čtení v církvi doprostřed mezi vánoční a masopustní dobu, do období nazvaného Zjevení Páně, kdy se každoročně připomíná, kdo to je Ježíš Kristus. V prvním čtení jste slyšeli, jak zjevuje svou slávu Hospodin – ukazuje se Mojžíšovi jako ten, u kterého Mojžíš a Izrael našel milost, který jde s nimi, a jehož dobrota ho předchází. Když sám sebe pojmenovává, klade důraz na odpuštění a na milosrdenství, ale také na spravedlnost: Exodus 34:7 „osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích; avšak neospravedlňuje vinného.“ V Káni, jak jsme slyšeli, zjevil svou slávu Ježíš. Jak to vypadalo?

Zdánlivě banální kouzelnická historka o proměně vody ve víno, která by slušela spíše pohanské mytologii a bohu vína Bakchovi či Dionýsovi, má tedy velký význam. „Jeho učedníci v něj uvěřili“, končí náš příběh. „V Káni Galilejské učinil Ježíš první ze svých znamení“, čteme. Janovo evangelium šetří popisy zázraků a nazývá je znameními. Každý z těchto příběhů po svém popisuje a vyjadřuje, co Kristus znamená, co přináší světu. Kromě znamení uzdravujících (chromý a nevidomý od narození), křísících (Lazar) a uklidňujících (bouře) se jich hned několik týká potavy – přeměna vody ve víno, nasycení hladového davu chleby a rybami, zázračný rybolov. Co tato znamení společně vyjadřují? Navazují na divy, které zažívali velcí Boží muži – syčení manou na poušti za Mojžíše, přibývání mouky a oleje za Eliáše, ale také na dobrá slova, která se píšou o vínu, třeba v Ž 23 „kalich můj naléváš, až přetéká“. V Hebrejské Bibli, Starém zákoně, nás tyto příběhy učí rozumět Bohu jako tomu, kdo je dobrý a štědrý. Bůh dává, a

dává dost. Jak nám zde Ježíš zjevuje Boží tvář, kterou Mojžíš, přítel Boží, nesměl vidět? A kde v příběhu najdeme sami sebe? Vraťme se na svatbu.

Jan 2:3-5 ³Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: „Už nemají víno.“ ⁴Ježíš jí řekl: „Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.“ ⁵Matka řekla služebníkům: „Udělejte, cokoli vám nařídí.“

Očekávaný průsvih na svatbě opravdu nastal. Snad že hostů bylo moc, snad že mezi nimi byli všelijací vyžírkové a vypíjkové, měchy s vínem jsou najednou prázdné. Skončí to trapasem? Rozejdou se zklamaní hosté předčasně? Bude se v rodině hledat viník – kdo za to může? Rozhádají se různé ty skupiny příbuzných a přátel místo kýženého sblížení? To asi víří v hlavě Marii. Obrátí se na svého syna – snad se skrytým rozkazem: „Nemají vína.“ Co po něm chtěla? Aby zaskočil nakoupit do Nazareta? Nebo aby poslal své přátele žebrotou po vesnici?

Ježíš matku dost striktně odmítá: „Co je nám do toho, ženská?!“, mohli bychom to přeložit. „Ještě nepřišla má hodina.“ O své hodině mluví Ježíš v Janově evangeliu častěji. Myslí tím na hodinu své smrti a vzkříšení, na hodinu spásy. Jenže Marie se nenechává odbýt. „Co vám řekne, udělejte“. Vážení přátelé, vykladači často vidí zde v Mariině postoji obraz církve. Marie zde není líčena v příliš dobrém světle, cítí problém, nemá ovšem moc s ním mnoho udělat, a tak se obrací na Ježíše. A nenechá se odbýt nikým, ani jím samým – stejně jako ta syrofénická žena, která prosila za svou nemocnou dcerku. Ví totiž, že Ježíš může věci změnit. A tak místo toho, aby se věci snažila násilím protlačit sama, žádá – a zároveň připravuje podmínky. „Co vám

řekne, udělejte.“ Církev jako ta, která nemá moc, ale ví, kdo ji má – to je první obraz církve, který jsem zde našel.

Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. ⁷Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte ty nádoby vodou!“ I naplnili je až po okraj. (v.6)

Šest nádob na rituální očišťování se plní vodou. Evangelium je líčí velmi podrobně – a tak zde mají zřejmě velký význam. V celém příběhu se nemluví o náboženství a o Bohu, jen na tomto jediném místě, kdy se mluví o nádobách. Ty nádoby jsou zde proto, že vyjadřují věrnost židovskému náboženství. Kdybychom se nesetkali s Ježíšem, ale s Bakchem, možná by nám také obstaral nezvyklým způsobem víno – třeba by najednou všechno obrostlo úponky révy, která by vmžiku vykvetla a urodila, a všichni by si jen vymačkávali hrozny přímo do číše, nebo by navrtal stůl, jako to udělal Mefisto v Auerbachově pivnici, jak se dočteme ve Faustovi, a prýštilo by z něj víno. Jenže všechno ostatní by bylo jinak – nebylo by to na svatbě, ale spíše na pitce či orgii, nebyli bychom obklopeni svatebními hosty, ale rozkuráženou soldateskou bakchantek – divých podnapilých žen, a průšvih by nekončil, ale začínal – druhý den bychom se probudili s bolavou hlavou, a museli platit za opravu stolu i za víno, které by někde v sudu chybělo.

Nádoby na rituální omývání, do kterých se vešlo něco mezi 468 a 702 litry vody, připomínají věrnost svatebčanů i Ježíšovu Bohu Izraele. Tím, že Ježíš nechal nalít vodu právě do nich, chtěl zřejmě vyjádřit – zde se nesetkáváte s Bakchem a jeho taškařicemi, ale s mocí Boha Izraele. Ale můžeme na to hledět i z druhé strany – nemít na svatbě

ty rituální nádoby, zřejmě by k žádné proměně nedošlo. Nám mohou tyto nádoby symbolizovat tradici víry, kterou jsme zdědili – může nám připadat, že je prázdná – a třeba také v některou chvíli je prázdná – ale bez ní to nejde. Právě skrze tu tradici, skrze ty kamenné nádoby, které naši předkové pracně tesali, může Bůh skrze Krista konat své divy. Bůh je může samozřejmě konat i jinde a jinak, ale když ctíme i tu tradici, v níž chápali víru naši předci, vyjadřujeme tím Bohu, že chceme, aby i v ní a skrze ní jednal.

Jak to může vypadat? Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte ty nádoby vodou!“ I naplnili je až po okraj. (v.7) My si to představujeme snadno – ale ve skutečnosti je za tím dost práce. Znamenalo to dojít ke studni či cisterně – a ta byla někdy i za vesnicí, vytáhnout okov, naplnit džbán, donést ho zase zpátky, a to opakovat, až jsou všechny nádoby až po okraj plné. Pro jednoho člověka je to práce jistě na několik hodin. A tak služebníci (řecky diakonois), pracují na rozkaz Ježíše – vypadá to v situaci hrozícího konce svatby nesmyslně a je to dřina. Jediný smysl, který mohou nazít, je v dodržení náboženských pravidel, aby byly nádoby připravené k očišťování. Snad také tito služebníci jsou obrazem životy víry, života v církvi. Spoustu toho, co děláme, je zdánlivě neefektivní, až nesmyslné. Kdybychom fungovali jako spolek, jistě se dalo ledacos dělat produktivněji. Jenže, věříme, že všechno bude jinak, že se ta voda, kterou pracně taháme ve svých všedních službách, promění Ježíšovou láskou na víno, že se obraz církve promění z unavených nosičů vody ještě na jednu, na obraz správce, který ochutnává – a nevěří vlastním chuťovým buň-

kdo pokrytecky odsuzují druhé za přesně ty věci, které sami dělají, Pavel praví: Ř 7, 14–20 Víím, že zákon je svatý. . . ale nedělám to, co chci. . . Víím, že to je hřích, který je ve mně. . . nečiním dobro, které chci, ale zlo, které nechci.

A my všichni, kteří jsme se domnívali, že po uvěření a přijetí Krista se zbavíme veškerého duchovního zápasu, Pavlovi za jeho slova vroucně děkujeme. Apoštol dále praví: . . . počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši (Řím 6, 11). Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že budeme

spolu s ním také žít.“

Povězme si to dnešním jazykem: přestaňme se zabývat dávno mrtvými věcmi a problémy, připusťme, že se staly, ale opusťme je a zapomeňme. Místo abychom těžce usilovali o změnu nezměnitelného, nechme se ovládnout Boží mocí, která přetváří i nás a přetíná pouta mezi námi a všemi těmi mučivými myšlenkami. Poddejte se Boží milostivé ruce bez váhání, již dneska.

Z vysílání rozhlasu Union of Christian Broadcasters přeložila Dagmar Bružová

Sborová solidarita II.

V souladu s rozhodnutím sborového shromáždění staršovstvo našeho sboru opět rozdělilo určitou částku sborům, které mají obtíže s financováním svého běžného provozu – ať už jde o povinné odvody či třeba opravy a rekonstrukce bu-

dov. Sborny, které se na základě doporučení seniorů příslušných seniorátů staly příjemci příspěvku, chceme opět krátce představit. Uveřejněné texty jsou výňatky z dopisů, jimiž sbory o příspěvek žádaly.

Horní Vilémovice

Farní sbor Horní Vilémovice leží mezi Třebíčí, Velkým Meziříčím a Jihlavou a je nejstarším evangelickým sborem v této oblasti. Dlouho byl duchovním domovem evangelíků ze dvou výše jmenovaných měst a ze Střížova (v současnosti kazatelská stanice Jihlavy). Samotné Horní Vilémovice čítají cca 80 obyvatel, ale ke sboru se podle kartotéky hlásí zhruba 250 duší rozptýlených po zhruba 15 obcích v okolí a v kazatelské stanici Kralice nad Oslavou. Ale jak to chodí v naší církvi, jen několik desítek lidí se účastní bohoslužeb a sborového života. Sbor vlastní

fara a toleranční kostel. V obci není vodovod ani plyn, lidé i fara berou vodu z vrtů a studen. Topí se uhlím a dřevem. Obec, se kterou má sbor velmi dobré vztahy, přispívá dřevem na vytápění fary, sbor pak dokupuje uhlí.

Vilémovičtí jsou známí svou pohostinností a obětavostí. Mnoho technických prací pro nezbytnou údržbu fary a kostela provádíme brigádně svépomocí. Každý rok přijíždí sem skupiny mládeže z různých církví na víkend i delší dobu. Tyto návštěvy představují pro nás určité oživení, i když jim poskytujeme jen velmi

Slova, slova, slova IV.

Rouhání

Stejně jako „hřích“ přišlo rouhání do našeho církevního jazyka přes staroslověnsčinu. . . Věrozně tu sáhli do praslovanské slovní zásoby po výrazu, který se pravděpodobně kryl významově s řeckým termínem „blasfemie“. To prý původně značilo pomlouvání, tupení nebo zesměšňování. Stejně je to se praslovanským základem – „rogati se“ tj. posmívati se. Rouhačem tedy byl soluňským rodákům ten, kdo se Bohu posmíval, vědomě jej haněl a tupil.

Sami tak nějak cítíme, že když někdo hřeší, nemusí to být ještě úplný průšvih. Zato rouhání průšvih je. Že tenhle pocit je jaksi všeobecný, je vidět také z toho, že slovo samé sice zavání archaismem, ale na rozdíl od toho výše zmiňovaného hříchu bylo donedávna součástí československého trest-

ního práva. Kdo se do roku 1950 rouhal, mohl být odsouzen k žaláři. Rouhání bylo i v minulosti velmi nedávné předmětem rozhodování ctihodných soudců mezinárodního soudního dvora pro lidská práva ve Štrasburku, neboť například ve Velké Británii je stále v platnosti (a jak vidět i v užívání) „světský“ základ konceptu proti rouhání se křesťanské víře. Dvakrát soudci rozhodli o tom (1994, *Otto-Preminger-Institute vs. Austria* a 1997, *Nigel Wingrove vs. United Kingdom*), že tam, kde světská legislativa v Evropě užívá zákonů o rouhání, užívá jich po právu. Lépe se tedy nerouhat, když s tím může být takové popotahování v časnosti tohoto světa, a raději si nepředstavovat, jak by to mohlo s rouhači dopadnout u soudu posledního.

mch

Římanům 6, 4: Byli jsme křtem spolu s ním pohřbeni v smrt, . . . abychom i my vstoupili na cestu nového života

Poslední den v roce zůstane někdo vzhůru až do půlnoci, aby se ujistil, že starý rok je opravdu pryč. Někdo naopak proto, aby nový rok uvítal. Když vstupujete do nového roku, nedovolte, aby vám její minulost pokazila nějakou hořkost. Neboť jsou věci, které nás neodbytně zatěžují. K těm se obraťte zády a zapomeňte.

Někteří lidé chválí Hospodina každou

neděli ve shromáždění, ale doma tráví bezesné noci, protože si rozdírají staré rány a znovu v duchu prožívají staré bolesti. Musíte se vyrovnat se skutečností, že některé záležitosti nikdy nevyřešíte. Když přemýšlení o nich necháte volnou cestu, zakoření se ve vaší mysli navždy.

Díky Bohu za to, že byl apoštol Pavel natolik poctivý, že připustil že stále ještě s něčím zápasí. Na rozdíl od těch,

kám. Když by na závěr svatby čekal nějaký ten bolehlav, přichází to nejlepší – výběrové víno s přívlastkem. Takový obraz Boží nám tedy zprostředkovává tento příběh – že Bůh je štědrý a dává čím dál tím lepší věci.

A tak stojí za to zvát Krista do našeho středu, jak to dělali ti účastníci svatby.

I když nám třeba hrozí, že se všechno víno vypije, však se to ještě obrátí – naplníme ještě jednou naše staré formy vodou, a on ji promění v nejlepší víno, proti kterému bude to předchozí jen patokem. Kdo pije takové víno, toho nečeká druhý den kocovina, ale radost bez konce. Amen.

O životě nemůže rozhodnout člověk, ale Ten, který ho stvořil

Rozhovor s Petrem Jankovským

V létě jsem v rámci společné dovolené širší rodiny navštívila bohoslužby ve Strmilově nedaleko Jindřichova Hradce. Kázal bratr farář Petr Jankovský – je už v důchodu, ale ve Strmilově vypomáhá. Když jsme se po bohoslužbách pozdravili u východu a bratr farář se ptal, odkud jsme, dozvěděla jsem se, že kdysi na Vinohradech chodil do mládeže. Prohodila jsem, že by možná mohl znát mého tatínka – a pak už následovalo jenom nadšené zvolání „Pavle, to jsi ty?“ Pánové se i po tolika letech poznali, slovo dalo slovo a povídali jsme si o tom, co život komu z nich přinesl. To, co prožil bratr farář Jankovský, když byl v padesátých letech vězněn pro odpirání vojenské služby, by rozhodně nemělo být zapomenuto. Více se o okolnostech jeho uvěznění lze dočíst v rozhovoru, který s ním vedli Monika Žárská a Tomáš Trusina pro časopis Protestant (č.4–2008, <http://eman.evangelnet.cz/protestant/protestant04-08.php>).

Bratra Jankovského jsem však poprosila i o poskytnutí krátké vzpomínky pro náš časopis. Nezapomněl na to a ještě před

zveřejněním tohoto příspěvku mi odpověděl na několik otázek.

Jaké bylo vaše dětství, mládí a cesta k víře?

Dětství i mládí jsem prožíval velmi pohodově, bez dramatických zvratů v rodině i ve škole. Vyrůstal jsem totiž doslova sevřen láskou a vlídností svých drahých rodičů a prarodičů, které jsem již měl bohužel jen z otcovy strany. Moji rodiče, venkovští učitelé, se zcela nám dětem obětovali a žádná jejich obět nebyla pro ně tak velká, aby ji pro nás nebyli ochotni podstoupit. Měl jsem ještě o dva roky starší sestru, s kterou jsme se měli velmi rádi a která už bohužel mezi námi není. Můj otec byl vychován přísně katolicky, a tak když se v posledním ročníku střední zemědělské školy v dvacátých letech minulého století nechal vypsát z katolické církve, čekal ho střet nejen s otcem, ale došlo i k pobouření v jeho rodné obci. Katolický kněz nejen že v kostele oznámil jeho vystoupení pro informaci druhým, ale označil ho současně za zrádce a odpadlíka, který za svůj skutek bude přísně od Boha potrestán. Kvůli

tomu se lidé celé rodině začali vyhýbat a jeho rodiče museli čelit urážkám, jakého syna si to vychovali. Nakonec ale především díky babičce došlo ke smíru otce se synem a spor se utišil. Od svého předškolního věku jsem byl veden a nabádán k víře v Boha svým otcem, který sice několik roků po rozhodnutí vystoupit z církve nebyl s matkou v žádné církvi a patřil k takzvaným volnomyšlenkářům, ale později oba vstoupili do ČCE, která začala svoji práci v Přčici. Ta byla vzdálena 4 km od Jetřichovic, kde jsem bydleli. Oba moji rodiče, matka jako řídící učitelka a otec jako učitel, obsadili ještě s jedním kolegou trojtřídku obecné školy. Vzpomínám si na jednu příhodu z této doby. Protože jsem se svými rodiči bydlel přímo ve škole, kde oba učili, měl jsem to tak blízko, že jsem ani nepotřeboval školní brašnu. Bylo mi to trochu líto, protože ostatní děti brašny nosily – chodily totiž do školy i z dost vzdálených vesnic, většinou v dřevákách. Toužil jsem, aby mi rodiče takovou brašnu koupili, a to se také stalo, ačkoliv jsem ji nepotřeboval. Bylo mou radostí ráno s brašnou párkrát oběhnout školu, aby moje duše byla uspokojena.

Každý týden za mnou a mou sestrou přijížděl bratr farář Zákoucký, původně metodistický kazatel, který mne a moji sestru zasvěcoval do Kristova učení. Jeho laskavé a nenásilné duchovní vedení brzy přinášelo své ovoce a my jsme se velice těšili na jeho hodinu náboženství. Něco podobného jsem pak měl možnost prožívat i po našem odchodu z jetřichovické obecné školy do Prahy. Tam jsme se přistěhovali v roce 1939 a bydleli v Jagellonské ulici na Žižkově.

Moudré a laskavé vedení k víře v Boha jsem prožil i v druhém žižkovském sboru

ČCE za působení dvou farářů, dr. Wernera a po něm Vladimíra Čapka, který mne i mou sestru konfirmoval a svým sympatickým způsobem dovedl získávat mladé lidi pro práci ve sboru. Rovněž vynikl jako výborný kazatel a učitel mládeže. Za jeho farářování jsem prožil svá šťastná dorostenecká a sdruženecská léta.

Vím, že jste krátce docházel i do vinohradského sboru. Co pro vás pobyt v našem sboru znamenal, koho si z této doby pamatujete?

I to bylo šťastné období – mohl jsem sedět pod kazatelnou nadšeného a horlivého faráře Moravce a zúčastňovat se práce ve vinohradském sdružení spolu s takovými, jako byli výborní muzikanti bratři Bícové, Alena Hromádková – Zikmundová, Miroslav Filipi, který se později věrně věnoval práci ve vinohradském sboru, Jan Filipi – otec profesora Pavla Filipiho. Tento Jan Filipi byl charismatickým učitelem náboženství, který svým vyprávěním dovedl nadchnout nejen děti, ale i dospělé. Ač byl laik, chodili jsme se k němu již jako bohoslovci evangelické Husovy fakulty učit, jak se to dobře dělá. Právě vinohradské sdružení mi poskytovalo dostatek možností, abych při přípravě na biblické úvahy, v nichž jsme se střídali, získal potřebnou kazatelskou praxi pro svoji službu evangelického duchovního, na niž jsem se připravoval. Tu jsem pak po ukončení studia na KEBF vykonával jednak v Heřmanově Městci a pak v Soběslavi. Služba v obou těchto sborech zahrnuje zcela zvláštní etapu v mém životě a musí ji spíše posoudit ti, kterým jsem se snažil sloužit.

Jaká byla vaše další cesta? Vím, že jste v padesátých letech prožil určitou dobu v koncentračních táborech

komunistického režimu. Proč?

V padesátých letech byli někteří mladí muži odsuzováni za to, že odmítli nastoupit dvouletou prezenční službu v armádě. Nejvyšší sazba za „vyhýbání se povinnosti sloužit v armádě“ byla 4 roky a jakékoliv odvolání proti výši trestu bylo zcela zbytečné. Protože náboženské přesvědčení těchto mužů bylo v přímém rozporu s hlavními principy Velké říjnové socialistické revoluce, zacházelo se s těmito muži jako s nejnebezpečnějšími odpůrci komunistického režimu. I já jsem k nim patřil.

Více o tom píšete v článku Zdroje duchovní síly, který chceme zveřejnit příště. Jak jste se ale vůbec z vězení dostal, odseděl jste si celý trest?

Byl jsem propuštěn na základě amnestie, kterou v roce 1953 vyhlásil nový prezident Antonín Zápotocký. Byl nástupcem Klementa Gottwalda, jenž podepsal na 200 rozsudků smrti a nic si nedělal z mezinárodní ostudy, když poslal na šibenici i jedinou ženu popravenou z politických důvodů, Miladu Horákovou.

Dodnes nedovedu pochopit, že se amnestie mohla vztahovat i na nás, kteří jsme se svým protiválečným postojem stavěli proti násilným metodám komunistického režimu a museli být z tohoto důvodu téměř umučeni působením větru a mrazu, tedy způsobem, jaký nebyl vůbec

standardní v jiných nápravných zařízeních. Nikdy se to asi nedozvím, protože se nemohu dostat k těm dokumentům, v nichž je záznam, jak bylo o nás hlasováno, kdo nás nenáviděl, kdo naopak se nás zastával, a byl proto z jednání o nás vyloučen.

Náš návrat domů znamenal návrat do prostředí, které bylo doslova prošpikováno udavači, provokatéry cíhajícími na každé naše slovo. Museli jsme si dávat velký pozor na to, abychom náhodou neřekli něco režimu nepřijemného a kritického. Ať již tomu bylo jakkoliv a pravdu se těžko dozvím, protože všechny spisy o nás jsou již pravděpodobně zničeny, přesto se nepřestávám divit, že i na nás se amnestie vztahovala. Případá mi to jako vyprávění o Danielovi, který byl vychvácen z pece ohnivě. Také my jsme byli podobně vychvázeni z jáchymovského pekla, které i pro nás bylo připraveno jen proto, abychom mohli být zlikvidováni a už nemohli nikdy vydat svědectví o Bohu jako o jediném skutečném Pánu a vládcí nad životem a smrtí. K Němu kdo s důvěrou pohlíží, nikdy nebude zahanben. Ten, kdo se na něj cele spolehne, se nemusí ničeho bát.

Nikdy o životě nemůže rozhodnout člověk, ale Ten, který ho stvořil. Samému Bohu proto buď stále vzdávána sláva a čest nejen za všechno, co od něj přijímáme, ale i za to, co pro něj ztrácíme.

Ptala se Jana Šarounová